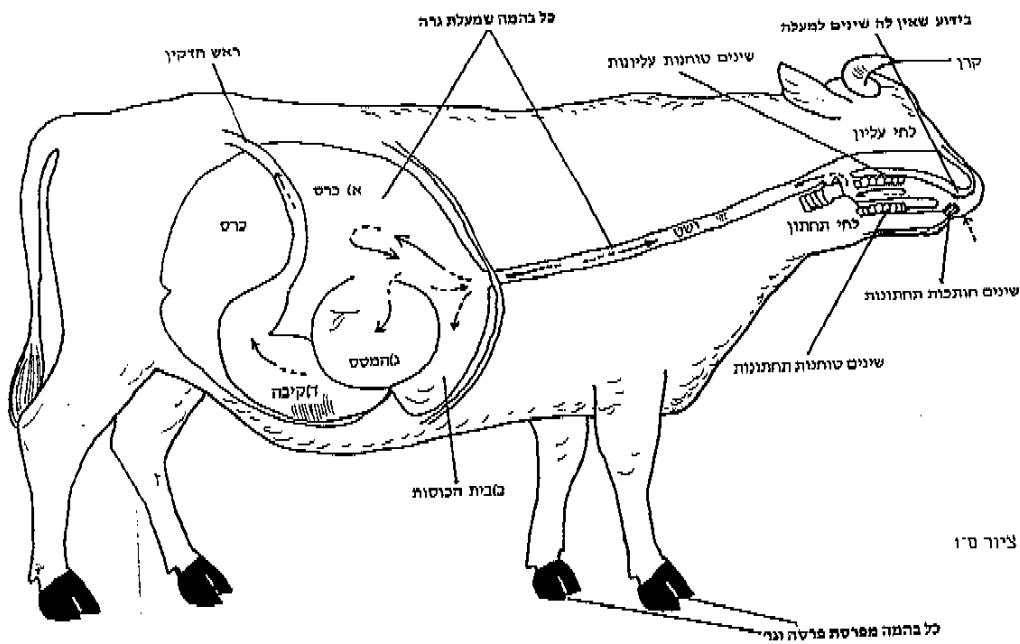


חולין

אלו טריפות דף נט ע"א

תיה שוחית

ג'ורא. תיר אלו הן סימני בהמה כל בהמה מפרשת פרסה וגוי כל בהמה שמעלה גרה בידוע שאין לה שניים למעלה וטהורה



ציור ס"ה

כל בהמה מפרשת פרסה וגוי

האכל כבנוגו, ומרש לקיט פירש שהוא מלשן אסיפה וקייבוץ כמו "יגורו" בחרום ואפקטו במכורו" (תקוק א. ט), בכמה מקומות כבר ביארוי את מודול העילאת הגירה (ואח צור והעדר 1951), שלרוב הבהמות והחיות יש שתיים לכל אורן כיון, השיעוט הקידמי מעדודה לחזור אם האוכל יספיקו או אצל השופט לקוין או הבשר ממוקם, והישים האזרחיים מודיעו לפחון האוכל, אך כל הבהמות והחיות התחזרות אסורה שינים קדמאות לשלג (לסתם) הגילין של פין (תקוק פ"א המאה ה"ב), שבשינויים צפוי: "כל בהמה שאין לה שניים למעלה בידוע שהיא מעלה גודה", ובמקרים השיעוט ההסרתי יש בשור בזבוז והופפה, וגם בזירוף השיעוט החומרית והלשן, אין גוילים את העשוי ומוניכיטה אונדונין בלהן, ובעבריו אותו לשינוי האזרחיים טחנות שאוון יש להן וזה בחדות (תקוק פ"א), נשיים אלו לעשותו וזה אמר מונון בבחינה מעתה בפרק עבירותו לבטן, כתבו האזרחים זה והבל בו: "לפי שהשיות לטה עבירה", יזכיר שמו, ברא הטבעים קבועים, ומפני שאין להן שיות לחסון ולילוט, האוכל כפי האזורי. הבן להם התעלאת גורר לתהונת הלשון היבש והק' כבוי הצורן, ועודר השיעוט מלמעלה גרב הצורן לה פרי שהיא גורן וזה העשוי ומעלה האילנה ביריה ואין לה פאי לוחנן בראני בנה האכיליה, מפני חד החירות והעיטה התורפות ופקי החותם או ובן הקור... לפרק מאטאפת וכבסת בע האכיליה כל זאת שתוכלו ובקבצתו אוו במקומות אחד בעיטה כלעיטה מועצת ואח"כasetהו בע תערחות ובחלות היא מעליה גור וטחנות ולפירך לא היה ראוי לה שניים למעלה". ואעטיך אכן ההקלן כפי שכח בדיק ורב פירש רושבדי הריש: "עטיל הגירוי גם גט בעיל ארכוף קרכות, המונן בתקח ביטשור גידיא (זהו ייבר פרוש ניבר), מלעון מגור ומסור, שטבורה בשיטים ההחוונים ובחוון העליין) ומג'ג לרוס כי להאריך בה, המש הוא עבר ליה"כ ונשה כבוריים כבוריים וחזרה גוללה לחיל הפלר, רק עליין הוא נלעט חילכה והחזרה להמסר,��ובס של רבר הוא מינע לקויה מהתכלל במיין קרבון", וכח שם הכל בו שטעם סימן זה הוא להראות שהבהמה דוחה זו היא נדרת ואכילה בשונה משפע על האוכל שלא היה מימה ומידק אלא גות ונדרך.

"תיר אלו אין סימני בהמה כל בהמה מפרשת פרסה וגוי" (ישוטע שע פרותה) — פירוש"י עהר (יקרא א. ב) : מפרשת — כתנאמנו סידקה. פרסה — פלאנטינה בלגי. דהיינו שבמין זה שבפרשה ישם שני תנאים: האחד, שהבהמה לה פרסה על קר נגלה (פלאנטינה), והוא עין מעל קשה וונבל המכסה את כל קר הרגל (הזרה והאשורי), ולא אהורה לה בפ' רגליים צפורים אך לא פרסה בו שון ואוניבת (רישבי), או כל רגליים אגדעות כלבל וכוחול (פירוש ע"ס רביב שעתה). השני, שתהייה פרסה זו שטעה ומחולק לשינים, ולא שתהייה פרסה אהם שלימה ססום והברור (רישבי), ובוחש"ל היא שטעה רק בזירוף שטעה שטעה שע האה שחרורה להקלת לשנים מלשון ישרו שטעה בסע את הגור, לשין זו שין לאונורה רק על דוד הטפלת שאחרו הרגל שון ונשען וצ'יז'ו גודת זולץ עד שرك סדק פפריד בינהן, אבל לצד הטפלת שלפנ' הרgel לא שין לקודא כי אין בפ' דודו לגומי וט". הנאי נסח בטענו כבב רישוי: "שמודולם מלפעלה וללפעלה בבחוי צירין כתג'נו ומטפלו טלפין, שיש שטרוטות סדרוקות מלמעלה אין שטועה ומבדלות למורי, שטעלת מההורות", וככבר בצעי סכעה"ם שבא לאטקי גמל שטוטות סדרוקות מלפעלה ולא מלפעלה, וכן פירש ביש"ם בדמשן (תקוק פ"א). וככבר האזרחים כל כו שטעם סימן זה הוא כי מוניהו בהמה דמלת, אין לה עצינים לדוד ולטרווח, אלא יש לה פרסה המונאיות לבריה מההורם. כי השפע מרגע שהבהמה הפשיטה טוביה לקפוץ ודילוג בחורים ונגבעות, ורצעה קביה' שנאכל דזא את אל. כי האלקרים בישק און נדרך, וטבע הבהמה והחיה הרדפה הנור וdotter משפטיע על האוכלם את בשורה (ומיני כבב הרמביין) מה' (סוף פסקוק יז) וככבר הושב". וצריך הרבה ארכבלאל שזאת משות ביראוו הנפש ולא משות ביראות הגורם).

"מעלה גורה בהמה" — פירוש"י שם: "מגלה ומקיא האוכל מעלה מהזרת אותו להן פיה לכתשו ולטאנן הדק, גורה — קר שמו וויתן להיזה מגורת מיט הנרים שהוא גורר הפה ווירזוק פושא שע"י הגירה האוכל נפשר ונגמזה", וראב"ע, רשב"ם וחווקי פירשו שהוא מלשן גורן, שמעלה

אלו טרפו דף ט ע"א

שיהת

הו

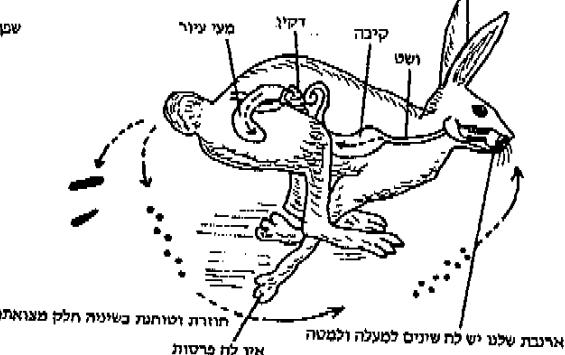
חולין

צירור ס'ג

וهو הרי שפן וארגנטינה דמעלה גירה הן ויש להן שינויים לטעלת וטמאן



צירור ס'ג



ארובת שלנו יש לה שינויים לטעלת ולטמה

חזרות וטוחנת בשיעור חלק מצואאת

אלא הק כל בהמה שאין לה שינויים לטעלת בידוע שהיא מעילת גירה וכו' ריש"ז ציון שמעלן גירה וכו' לא מטען מכך שהוא לא היה שיבן בצייר ס'ג. וליבורק בפריסותיה בנן שהו פרוטויה החותמות ופרבר הפטרא וכו' היה מתקל במדבר ובו' בודק בפה אם אין לה שיבן למעלה בירע שהיה זהה וזה בולדר שיכיר... בנמל... רתאנא דבי ר' ישמעאל ואלה הגטלו כי מגן' הוא שיליט בעולמו יודע שאן לך דבר מען' ומגנ' וטמא אלא גמל לפיך פרט בו הבתו הוארש' גמל גמל... ומגנ' מומוליש נטלס. הרטפהו (וד"ה אין לך מגן' וטמא אלא גמל) פלייך וטאל גאנטיש עמו סאן ומילעט התהבר בעורעה ס'ג. וטוקוש (ראיה לךן דף ט ע"ב ושם בהערעה ס'ג).

מען' ואכן חומר זאת כבב הרשכיה' שאן אלה השפע והארבעה שרבר בתה הובוב (ונכוןם בספקם בספקם הם בעיה אויריים שאינן יודען לנו). אך בתושיל היבוא בסיס הרוצחיה' שישב שרווא השם והארבעה מיניהם פיהם גם שלא בשונה כללה. וזהו סימן חיצוני של העלאה גירה. והחורה מדרכת למחי הפלופעות החיזיניות. (אבל ישוב זו צעירות, כי בספקם ממש שעיל'ג' ממש הנמל ששונה נאהם). ואדרבה, ראוי לדאוביו שהחירוקים' מילא הנמל שמשנה נאהם. והלוד'ם תבשיל ייוב'ן אחר הדת המשמש לאילו תחומיו של שפן והארון. ואנו יונשיין לעצמות בפעריהם שבדו על סלעים בהר דרין (לא הדריך בקדמונו והארון בעל האזנים הארוכות הקרי ייפט'ן' בפי המלחין ואנו יונשיין אורד מקדמוני שבחובו של פערם שישו זדים אודוטין, אב' דין). וכי' המבליטים הששנים וזה החיה ההורא. שבוגלו האחווריה יש שלוש אצעות שועל כל אחת פרסה קענה. ורבגלו הקטורי יש עלבן אצעות שועל כל אחת פרסה קענה (ונפטי' אירא מה שאמר ב' לא יפיט' לשען עורי, שאע' ט' שנאה שוחחן כבר להדרים, לא יפיט' להדרים בדין). ובככל הרוב'ם בפירוש הפסוק 'מפרסת פרסה — ציפרין' חד ציניינל ולא בפערם וכל אצעה כארובת וטפ'ן), ויטס בחרוז'א ניזא'ר', צירדי היה זו צערו ס'ג.

לכני הארכומת מדורי דרייל בבלטלה דר' צ'י'ן' במלטה בפלטלה פל'ר'ן' שביעים זקנים וכוב ומכוב לו את צויתו רעלטיל ואל תמכ לו את הארכומת מבני שאשתה של תלם' רונכת שמה של א' יאמו שחקו כי הדרותם והטלוי שם אשתי בחרורה'. ופודש': 'צערו הגולט לי' שידי' צערו וקסנת טרבליה', משמע שארכומת הא' היה בחרה רעלטיל רעלטיל ותארית פצע אס' שערית הולס'ן' וחב בשם מלה' טעלטעה של' שען אוך' בוניל'ה' וחתאמ' למלה' ארוכות. ואנה פודס'ה פטה' כלל, אלא יש' לה גאנט' רוכת רגלים שאזינה ארוכות. וכוכ' לה צמ'ר'ן' (כמיש'ב שבת דף כ' ע"א). (ברוק' בילוות אבעעטן, וכוכ' לה צמ'ר'ן' וכוכ' נקרוא אשט למפ'ן' או אוכ' ליפ' יוקיר'). וכי' בחרובה' א' ניזא'ר'. וחב' שהשימעאליאן' אוניל'ן' או כשה' זוכ' ראייה טרובי' בסוק' שלהט'. צירתי היה זה ובצייר ס'ג. ומ'יש' יש' להן שיניט למעללה'. ביאו'ו' שחשפ'ן יש' לו מלנטש' לטעלת, שי' שיניט גורלה' וחדו', ולארכומת יש' שט' שיט' שארכומת שאן מכוסמת בהן את מונה עצמי' (וכתב בסעעה' ש' שם' ציד'ם הם להעלות גירה. כי מודב חרות' שיניטם אין זו צוותת המאלל דין).

הה. יש לדון בזה, כי השפן והארובת ההם, מראה כהשפתה ראשונה שארים מעלים גירה, כי יש להם קרבה אותה בדורותם לשאר בעלי חיים שאינם